

การประชุมวิชาการบัณฑิตศึกษาระดับชาติและนานาชาติ ครั้งที่ ๖

“สหวิทยาการสร้างสรรค์เพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน”

The 6th National and International Graduate Study Conference 2016

“Creative Multi-disciplinary Studies for Sustainable Development”

NGSC 2016 and IGSC 2016

การประชุมวิชาการระดับชาติและนานาชาติ

สหวิทยาการสร้างสรรค์เพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน ครั้งที่ ๑

The 1st National and International Conference on Creative Multi-disciplinary Studies for Sustainable Development

NCMSD 2016 and ICMSD 2016

***Expert**
Innovation & Creativity

SVSA
Expert Beyond IT

CISCO

The Graduate School, Silpakorn University

July 11-12 , 2016

การประชุมวิชาการบัณฑิตศึกษาระดับชาติและนานาชาติ ครั้งที่ 6
เรื่อง “สหวิทยาการสร้างสรรค์เพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน” (NGSC 2016)

คณะกรรมการ

คณะกรรมการอำนวยการ	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปาเจรา พัฒนถาบุตร
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร	รองศาสตราจารย์ ดร.พิทักษ์ ศิริวงศ์
รองศาสตราจารย์ ดร.ปานใจ ธารทัศน์วงศ์	รองศาสตราจารย์ ดร.เกษร จันทศิริ
รองศาสตราจารย์สมสรวง พุดติกุล	อาจารย์ดำรง บรรณวิทยกิจ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไชยยศ ไพวิทยศิริธรรม	อาจารย์ ดร.ภวพล คงชุม
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ณัฐพล สุวรรณกุลสง	อาจารย์ ดร.ยอดขวัญ สวัสดิ์
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อมรินทร์ เทวตา	อาจารย์ ดร.ยศ วนีสอน
ศูนย์มานุษยวิทยาสิรินธร (องค์การมหาชน)	อาจารย์ ดร.วรัญญา พูลสวัสดิ์
ดร.โสเมสุดา ลีชะวณิช	รองศาสตราจารย์ ดร.ธีระศักดิ์ อุ่นอารมย์เลิศ
มหาวิทยาลัยกรุงเทพ	รองศาสตราจารย์สุธี คุณาวิชยานนท์
รองศาสตราจารย์ ดร. สุทธินันท์ พรหมสุวรรณ	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชัยชนะ ตีรสฤทธิตมา
มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.มาเรียม นิลพันธุ์
อาจารย์ ดร.พิจิตรา จอมศรี	นางศันสนีย์ สิทธิศักดิ์
อาจารย์คุณยวิทย์ ปรางชุมพล	คณะกรรมการจัดประชุม
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	Louisiana Tech University, USA
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิมลรัตน์ งามอร่ามราษฎร์กุล	Assoc. Prof. Dr. Chokchai Leangsuksun
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศรินญา มณีโรจน์	Asian Institute of Technology
มหาวิทยาลัยมหิดล	Prof. Dr. Kanchana Kanjanasut
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุภาภรณ์ เกียรติสิน	Konkuk University, Korea
อาจารย์ ดร.วศิน ศรีสวัสดิ์	Prof. Dr. Sunyoung Han
มหาวิทยาลัยขอนแก่น	Tama Art University, Japan
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิศปัติย์ ชัยช่วย	Assoc. Prof. Kuniko Statake
มหาวิทยาลัยศิลปากร	International College, Silpakorn University
อาจารย์อำมฤทธิ ชูสุวรรณ	Mr. Laurent Mathelin
รองศาสตราจารย์ ดร.ชัยสิทธิ์ ด่านกิตติกุล	Murdoch University, Australia
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ชวลิต ชาวเขียว	Assoc. Prof. Dr. Lance Fung
ผู้ช่วยศาสตราจารย์เอกพงษ์ ตีร์ตรง	จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วรางคณา นิพัทธ์สุขกิจ	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ภัทรสินี ภัทรโกศล
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.มาเรียม นิลพันธุ์	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อนุชัย ธีระเรืองไชยศรี
รองศาสตราจารย์ ดร.สืบสกุล อยู่ยืนยง	มหาวิทยาลัยขอนแก่น
รองศาสตราจารย์ ดร.จุไรรัตน์ นันทานิช	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อังคณา ตุงคะสมิต

การประชุมวิชาการบัณฑิตศึกษาระดับชาติและนานาชาติ ครั้งที่ 6
เรื่อง “สหวิทยาการสร้างสรรค์เพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน” (NGSC 2016)

โรงเรียนนายร้อยตำรวจ สามพราน

รองศาสตราจารย์ พ.ต.อ. ดร.นพรุจ ศักดิ์ศิริ

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหาร

ลาดกระบัง

ศาสตราจารย์เดชา วราขุน

รองศาสตราจารย์กัญญา ตำโสภี

มหาวิทยาลัยศิลปากร

รองศาสตราจารย์ ดร.ปานใจ ธารทัศน์วงศ์

อาจารย์ ดร.เกรียงไกร เกิดศิริ

รองศาสตราจารย์ บาทัน อิมสำราญ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุชาติพงษ์ ขุนทรง

เกสัชกรหญิง อาจารย์ ดร.วารณี บุญช่วยเหลือ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.บุศรินทร์ เหมะปะบุตร

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธีระวัฒน์ จันทิก

อาจารย์ ดร.สุภาวดี มานะไตรนนท์

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไชยศ ไพวิทยศิริธรรม

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ณัฏฐพล สุวรรณกุลสง

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ดร.อมรินทร์ เทวตา

นางศันสนีย์ สิทธิศักดิ์

นางทิวา เฟ็งตะโก

นางสาวชลธิชา บุญยเลขา

นางสาวพัชมณ ศรีสว่าง

นางสาวมณฑิชา จันทร์ทนต์

ผู้ทรงคุณวุฒิ

- ❖ กลุ่มศิลปะและการออกแบบ
 - มหาวิทยาลัยขอนแก่น
ดร. จันทนีย์ จิระธนัฐ
 - มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อนุกุล วัฒนสุข
 - มหาวิทยาลัยศิลปากร
ศาสตราจารย์กัญญา เจริญศุภกุล
ศาสตราจารย์วิชัย สิทธิรัตน์
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ณัฐพล สุวรรณกุลสง
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ปรีชญา มัททนท์
 - มหาวิทยาลัยกรุงเทพ
อาจารย์จิราพรรณ วงศ์ทองสงวน
 - มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. กรุณา รัชชวิน
 - มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พิมลมาศ วรรณคณาพล
- ❖ กลุ่มมนุษยศาสตร์ สังคมศาสตร์ วิทยาการจัดการ
และนานาชาติ
 - ผู้ทรงคุณวุฒิ/ นักวิชาการ
อาจารย์กองแก้ว วีระประจักษ์
รองศาสตราจารย์ชนัญ วงษ์วิภาค
นายชิวสิทธิ์ บุญเกียรติ
 - มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
ศาสตราจารย์สายันต์ ไพรชาญจิตร
 - มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุภากร ภิญโญฉัตรจินดา
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปิยพงศ์ พลับพลึง
 - มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
ดร.วรัชพร อารยะพันธ์
- มหาวิทยาลัยมหิดล
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. กาญจนา นาคะภากร
- มหาวิทยาลัยกรุงเทพ
ดร.ภูเกริก บัวสอน
- มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต
ดร.วิทยา ศิริพันธ์วัฒนา
- มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
อาจารย์นวรรตน์ ภัคดีคำ
- มหาวิทยาลัยศิลปากร
ศาสตราจารย์ ดร.ผาสุข อินทรารุช
รองศาสตราจารย์กรรณิการ์ วิมลเกษม
รองศาสตราจารย์ ดร.นรินทร์ สังข์รักษา
รองศาสตราจารย์ ดร.พิทักษ์ ศิริวงษ์
รองศาสตราจารย์ ดร.นวลฉวี ประเสริฐสุข
รองศาสตราจารย์ประสพชัย พสุนนท์
รองศาสตราจารย์ ดร.ธีระศักดิ์ อุ๋นอารมย์เลิศ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไชยยศ ไพวิทยศิริธรรม
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. นพพร จันทรนาชู
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศุภรัตน์ แสงฉัตรแก้ว
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. วิโรจน์ เกษภูาลักษณ์
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อมรินทร์ เทวะตา
ดร.ยุวรี ผลพันธ์
ดร.อรปรีย์ เกิดในมงคล
ดร.ธนิษฐ์ รัตนพงศ์ภิญโญ
ดร.กัลยา เทียนวงศ์
ดร.จิตรา มาคะผล
ดร.ชวนชื่น อังคะวนิชชา
ดร.นันทวัฒน์ ภัทรกรนนท์
ดร. เฉลิมพร สิริวิชัย
- มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรพล บุญลือ

มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ธนุดร เอี่ยมอร่าม	รองศาสตราจารย์ ดร.สนธิสุข อีระชัยขยติ ดร. ระจิตร สุวพานิช
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ล้านนา ดร.รัฐนันท์ พงศ์วิริทธิ์ธร	มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี รองศาสตราจารย์ ดร.ศิริชัย เทพา
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชมนาด เชื้อสุวรรณทวี	รองศาสตราจารย์ ดร.สร้อยดาว วินิจนันทรรัตน์
มหาวิทยาลัยบูรพา ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธีระ กุลสวัสดิ์ ดร.จักรี ไชยพินิจ	มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ รองศาสตราจารย์ ดร.วีระเชษฐ์ จิตตานิขัย รองศาสตราจารย์ ดร.อนุวัตร แจ่มชัด รศ.ดร.อนุพันธ์ เทอดวงค์วรกุล
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เขมณัฏฐ์ มิ่งศิริธรรม	วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี ดร.จินตมาศ โกศลชื่นวิจิตร
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. พินดา วราสุนันท์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรสิทธิ์ ไทยรัตน์ ดร.กนิษฐา เขาวัววัฒนกุล ดร.จรัลวรรณ จันพลา	มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ดร.รัมภา จุฑะกนก ดร.วันทนีย์ เขตต์กรณ์
มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี ดร. สุวภัทร ศรีจองแสง	มหาวิทยาลัยรามคำแหง ดร.รุ่งโรจน์ ภิรมย์อนุกุล
กรมศิลปากร นายอรุณศักดิ์ กิ่งมณี	มหาวิทยาลัยมหิดล รองศาสตราจารย์ ดร.ภูษิตา อินทรประสงค์ รองศาสตราจารย์ ดร. มานพ สุพรรณธริกา รองศาสตราจารย์ ดร. สรา อภรณ์ รองศาสตราจารย์ ดร.สุรชาติ ณ หนองคาย ผศ.ทพ.นพ.เกียรติอนันต์ บุญศิริเศรษฐ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ไชยนันต์ แห่งทอง ดร.กฤษฎาพันธ์ุ ผลากิจ นพ. สุทธินันท์ ฉันท์ธนกุล
❖ กลุ่มวิทยาศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์และเทคโนโลยี และนานาชาติ มหาวิทยาลัยขอนแก่น ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปณัสตา อวิคุณประเสริฐ อาจารย์ ทญพ.วิไลพร สุตน์ไชยนนท์	มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ดร.วันทนีย์ เขตต์กรณ์ ดร.รัมภา จุฑะกนก
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จันทิมา อังคพณิชกิจ รองศาสตราจารย์ ดร.สุเพชร จิระขจรกุล	มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ภก.ดร.นพดล ชลธรรม ดร. เชิดศักดิ์ ใจแข็ง
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าคุณทหาร ลาดกระบัง รองศาสตราจารย์ ดร.กิตติพงษ์ ห่วงรั้ง รองศาสตราจารย์ ดร.วราวุฒิ ครูสง	

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี
ดร.สนอง สุขแสวง

มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธีรนนท์ วรรณศิริ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.หทัยชนก บัวเจริญ
อาจารย์เสาวรี เอี่ยมลออ

โรงพยาบาลรามาริบัติ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สรัญญา อุประชิดานนท์

โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์ สภากาชาดไทย
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ นพ.ณัฐ ตันศรีสวัสดิ์

โรงพยาบาลพุทธโสธร
ดร.วารการ เกรียงไกรศักดิ์

กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช
ดร.นัยนา เทศนา

สถาบันค้นคว้าและพัฒนาผลิตผลทางการเกษตร
และอุตสาหกรรมเกษตร
ดร.ศุมาพร เกษมสำราญ

สถาบันนิติวิทยาศาสตร์
พ.ต.ท.กীরติ แผลกบรรจง
พ.ต.ท.ศุภฤกษ์ อภรณ์รัตน์
พ.ต.ท.หญิง อัมพิกา ลีลาพจนานพร

มหาวิทยาลัยศิลปากร
รองศาสตราจารย์ มานะ กาญจนมณีเสถียร
รองศาสตราจารย์ ดร.นุศรา ปิยะพลรุ่งโรจน์
รองศาสตราจารย์ ดร.พรณธิภา ณ เชียงใหม่
รองศาสตราจารย์ ภก.ดร.ฉัตรชัย ฉันทไพศาล
รองศาสตราจารย์ ภก.สินธพ โฉมยา
รองศาสตราจารย์ ภญ.ระพีพรรณ ฉลองสุข
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วยา พุทธวงศ์
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กนกอร ระย้านิล
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.แก้วตา ลี้มเฮง
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.โชคพิศิษฐ์ เทพสิทธิ์า

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ดวงใจ ภิธรรมถาวร
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทศพล เขตเจนการ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธงชัย เตโชวิศาล
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นภวรรณ รัตสุข
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นันทินิตย์ วานิชชีวะ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ประหยัด แสงงาม
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ภัทรพร ภูมิรินทร์
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ภก.ดร.วิสิฐ ตั้งเคียงศิริสิน
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ภก.ดร.สุรสิทธิ์ ล้อจิตรอำนาจ
ภญ.ดร.ปิยนุช จงสมัคร
ภญ.น้ำฝน ศรีบัณฑิต
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ประสงค์ ศิริวงศ์วิไลชาติ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปริญญา เพ็ญโรจน์
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปราโมทย์ คุวิจิตรจารุ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ดิเรกฤทธิ์ บัวเวช
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ประจวบ กล่อมจิตร
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.บัณฑิต อินดวงค์
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เอกพันธ์ แก้วมณีชัย
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อรุณศรี ลีจรรย์เนียร
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.รุจิกัญจน์ นาสินท
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.บุศรากรณ์ มหาโยธี
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไพโรจน์ ชาวสิทธิวงศ์
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อุไรวรรณ ไอยสุวรรณ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สมจิตร ลากโนนเขวา
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สุขุม ฆมิชิตชัยมงคล
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.รัฐพล อันเน่ง
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุวัฒนา พกษะศรี
ดร.สุจินต์ วุฒิชัยวัฒน์
ดร.กิติมา ไวไธสง
ดร.กุลทัศน์ สุวัฒน์พิพัฒน์
ดร.ชัยวัฒน์ บรรไรไผ่เพชร
ดร.ณัฐวรรณ วรวรรโณทัย
ดร.ชีวิตา สุวรรณขวลิต
ดร.ณิชนันท์ เทพศุภรังษิกุล

การประชุมวิชาการบัณฑิตศึกษาระดับชาติและนานาชาติ ครั้งที่ 6
เรื่อง “สหวิทยาการสร้างสรรค์เพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน” (NGSC 2016)

ดร.ธนวดี พรหมจันทร์
ดร.ธัชพงศ์ ชูศรี
ดร.สุมนมาลย์ จันทร์เอี่ยม
ดร.วรฤทัย ชูเกียรติ
ดร.สินี หนองเต่าดำ
ดร.คเนศ พลอยदनัย
ดร.วันวิภาห์ ตุ่มน้อย
ดร.ดาวรุ่ง สังข์ทอง
ดร.พรศรี เจริญพานิช
ดร.ภาณุพันธ์ ลิ้มปทยาพร
ดร.รุ่งรัตน์ วัตตาล
ดร.สุมามาลย์ บันเทิง

ดร.อลิสสา คงใจมั่น
ดร. กวพล คงชุม
ดร. ปณิตา ดวงแก้ว
ดร.พรชัย เปลี่ยมทรัพย์
ดร.พัฒนาวิศว์ สว่างลาภ
ดร.พัลลภ คันธิยงค์
ดร. วิไลวรรณ สิริโรจนพุดิ
ดร.ศรัณยพร มากทรัพย์
อาจารย์ชนม์ ภูสุวรรณ
อาจารย์ กวินธร สัยเจริญ
อาจารย์วิญญู โชครุ่งกาญจน์
อาจารย์ศิวะพงศ์ เพ็ชรสงค์

❖ กลุ่มมหาวิทยาลัยการ

มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา
รองศาสตราจารย์ ดร.เอี่ยมพร เอียรศิริณู

มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม
ดร.ณัฐพัชญ์ ศรีราจันทร์

ผลกระทบจากการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่ในประเทศไทย
ที่เข้าร่วมโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อ
ต่อสังคม (CSR-DPIM)

Impacts on Thai mining operators joined an international Corporate Social Responsibility standard promotion program, (CSR-DPIM)

ผู้วิจัย ปวีพล ชินวงศ์, สันติธร ภูริภักดี

สาขาวิชาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศิลปากร

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา 1) ปัจจัยภายนอกที่ส่งผลกระทบต่อการดำเนินงานมาตรฐานสากล
เพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม 2) การดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม 3) ผลกระทบ
จากการดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเหมือง
แร่ในประเทศไทยที่เข้าร่วม โครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความ
รับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM) เป็นการวิจัยเชิงปริมาณร่วมกับการวิจัยเชิงคุณภาพ ผู้วิจัยได้เก็บข้อมูล
เชิงปริมาณด้วยแบบสอบถามจากกลุ่มผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่ที่เข้าร่วม โครงการส่งเสริม
อุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคมของกรมอุตสาหกรรมพื้นฐาน
และการเหมืองแร่ (CSR-DPIM) ตั้งแต่ปี พ.ศ.2553 ถึง พ.ศ.2558 จำนวน 70 ราย ในส่วนของเชิงคุณภาพ
ได้สัมภาษณ์เชิงลึก เจ้าหน้าที่กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่และเจ้าหน้าที่ของสถาน
ประกอบการที่รับผิดชอบต่อโครงการ จำนวน 2 ราย และ 5 ราย ตามลำดับ แล้ววิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ
ด้วย สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และใช้การวิเคราะห์ความ
ถดถอยพหุ ในการหาความสัมพันธ์

ผลการวิจัย พบว่า 1) ปัจจัยภายนอกที่ส่งผลกระทบต่อการดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความ
รับผิดชอบต่อสังคมจากมากไปน้อย ได้แก่ สังคมและวัฒนธรรม การเมืองและนโยบายรัฐบาล เศรษฐกิจ
และเทคโนโลยี ตามลำดับ 2) การดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม ได้แก่ การ
ดำเนินงานอย่างเป็นธรรม สิ่งแวดล้อม ประเด็นผู้บริโภค การปฏิบัติด้านแรงงาน และการกำกับดูแลองค์กร
อยู่ในระดับมากที่สุด การมีส่วนร่วมและการพัฒนาชุมชน และสิทธิมนุษยชน อยู่ในระดับมาก ตามลำดับ
3) ผลกระทบจากการดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคมด้านการมีชื่อเสียงอยู่ใน
ระดับมากที่สุด ด้านความมั่นคงของกิจการและการยอมรับนับถืออยู่ในระดับมากตามลำดับ

คำสำคัญ :มาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม , กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ,
อุตสาหกรรมเหมืองแร่

Abstract

The purposes of this research were to 1) investigate external factors affecting operations of Thai mining operators who joined an international Corporate Social Responsibility standard promotion program of the Department of Primary Industries and Mines (DPIM), called CSR-DPIM, 2) assess the operations under the program and 3) study the impacts of joining the program. This research used both qualitative and quantitative methods. Questionnaires were distributed to 70 mining operators who joined the CSR-DPIM from 2009 to 2015 to collect quantitative data. In-depth interviews were conducted with 7 respondents, 2 from the Department of Primary Industries and Mines and 5 from the Thai mining operators. The quantitative data were analyzed using descriptive statistics techniques such as frequency, percentile, mean, standard deviation, multiple regression analysis to determine the correlation between variables.

This research found that 1) the external factors affecting the operation were sorted in descending order as followed: society and culture, politics and governmental policies, economy and technology, 2) the operations under the program for Fair operating practices, Environment, Consumer Issues, Labor issues and Good governance were in greatest level while Community involvement and development and Human rights were is great level, and 3) reputation had the highest impact for companies joined the CSR-DPIM program, followed by operation stability and recognition.

Key Word (s): International Corporate Social Responsibility standard , Department of Primary Industries and Mines (DPIM) , Mining Industry

บทนำ

อุตสาหกรรมเหมืองแร่เป็นหนึ่งในอุตสาหกรรมที่มีความสำคัญต่อระบบเศรษฐกิจ และยังเป็นอุตสาหกรรมต้นน้ำที่สำคัญของประเทศไทย การนำทรัพยากรแร่ในประเทศไทยมาใช้ประโยชน์ทำให้ประเทศไทยไม่ต้องมีการนำเข้าแร่จากต่างประเทศที่จะทำให้เกิดการเสียดุลด้านการค้า และการนำเข้าแร่เหล่านั้นจะมีราคาที่สูงกว่าแร่ที่ผลิตได้ในประเทศไทย ทำให้ส่งผลต่อต้นทุนการผลิตของผลิตภัณฑ์ต่อเนื่องสูงขึ้น และจะกระทบเป็นลูกโซ่ต่อราคาสินค้าที่ย่อมสูงขึ้นตามไปด้วย การทำเหมืองแร่เพื่อผลิตแร่ที่สำคัญมาใช้ประโยชน์เป็นการทำให้ประเทศไทยมีความมั่นคงด้านวัตถุดิบสำหรับภาคอุตสาหกรรม และหากมีการส่งเสริมอุตสาหกรรมต่อเนื่องในการนำทรัพยากรแร่มาใช้ในการผลิตอย่างครบวงจร ก็จะเป็นการสร้างงาน และสร้างมูลค่าเพิ่มมหาศาลว่าการนำแร่ดิบขายเป็นสินค้าส่งออก ซึ่งเป็นสิ่งที่ภาครัฐควรให้การสนับสนุนให้เกิดขึ้น

ประชาชน โดยทั่วไปมักเข้าใจว่าการทำเหมืองแร่เป็นการทำลายธรรมชาติที่ก่อให้เกิดปัญหาด้านสิ่งแวดล้อมและสุนทรียภาพ แต่ในความเป็นจริงแล้วการทำเหมืองที่มีการปฏิบัติตามหลักวิชาการด้านวิศวกรรม มีการป้องกันผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมจากการทำเหมือง พื้นฟูสภาพพื้นที่ภายหลังการทำเหมือง รวมทั้งคำนึงถึงความคุ้มค่าในการใช้ประโยชน์แร่ทั้งในด้านเศรษฐกิจและสังคม ปัญหาดังกล่าวก็จะไม่เกิดขึ้นเลย นอกจากนี้ การทำเหมืองแร่ไม่สามารถเกิดขึ้นได้เลยหากไม่ได้รับการยอมรับจากชุมชนที่อยู่

บริเวณใกล้เคียง ผู้ประกอบการเหมืองแร่จึงต้องทำความเข้าใจและดูแลชุมชนที่อยู่โดยรอบพื้นที่ทำเหมือง ทั้งก่อนการทำเหมืองและระหว่างการทำเหมือง ซึ่งถือเป็นความรับผิดชอบต่อสังคมของผู้ประกอบการ

ความรับผิดชอบต่อสังคมขององค์กรได้รับความสนใจจากองค์กรในประเทศไทยอย่างแพร่หลาย ผนวกกับมาตรฐาน ISO 26000 ว่าด้วยความรับผิดชอบต่อสังคมที่ประกาศใช้อย่างเป็นทางการในปี 2553 เป็นปัจจัยที่ทำให้องค์กรต้องปรับตัวและปรับทิศทาง การดำเนินธุรกิจที่มีความสำนึกรับผิดชอบต่อสังคม แต่ปัญหาสำคัญ คือ องค์กรบางแห่งไม่เข้าใจในบริบทของคำว่า CSR อย่างแท้จริง ดังนั้น เพื่อเตรียมความพร้อมที่จะรองรับมาตรฐาน ISO 26000 ผู้นำองค์กรจึงต้องสร้างความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้อง โดยปรับเปลี่ยนแนวคิดจากการให้เพื่อสร้างภาพลักษณ์ มาสู่การสร้างคุณค่าให้แก่สังคมและองค์กร พร้อมทั้งขับเคลื่อน CSR อย่างมีกลยุทธ์ และกระตุ้นพนักงานทุกระดับเข้ามามีส่วนร่วมให้เกิดผลการปฏิบัติอย่างจริงจังและต่อเนื่องจนท้ายที่สุดนำไปสู่การปลูกฝังจิตอาสาที่จะสร้างคุณค่าให้แก่สังคมและองค์กรอย่างยั่งยืน (นิภา วิริยะพิพัฒน์, 2552)

บทบาทสำคัญของภาครัฐต่อภาคธุรกิจประการแรก คือ ส่งเสริมให้ภาคธุรกิจมีบทบาทในการร่วมรับผิดชอบต่อสังคมได้อย่างเต็มที่ สามารถที่จะพัฒนาให้กลายเป็นหุ้นส่วนร่วมกันระหว่างภาครัฐและเอกชน (Public-Private Partnerships) ในการแก้ไขปัญหาและพัฒนาสังคมให้มีคุณภาพ ประการที่สอง สนับสนุนการดำเนินงานทั้งในเชิงป้องกันและแก้ไขผลกระทบต่อสังคมและสิ่งแวดล้อมที่เกิดจากการประกอบธุรกิจ ทำหน้าที่สร้างการรับรู้และมาตรการจูงใจให้ภาคธุรกิจที่มีจิตสำนึกรับผิดชอบได้พัฒนา กิจกรรม CSR ที่อำนวยความสะดวกต่อสังคมและสิ่งแวดล้อม และประการที่สาม สอดคล้องการดำเนินงานของธุรกิจให้เป็นไปตามกฎหมายหรือระเบียบกฎเกณฑ์ที่กำหนดไว้อย่างเคร่งครัด เพื่อมิให้กิจกรรมของภาคธุรกิจไปก่อให้เกิดความเสียหายต่อสังคมและสิ่งแวดล้อม (พิพัฒน์ ยอดพฤติการ, 2555)

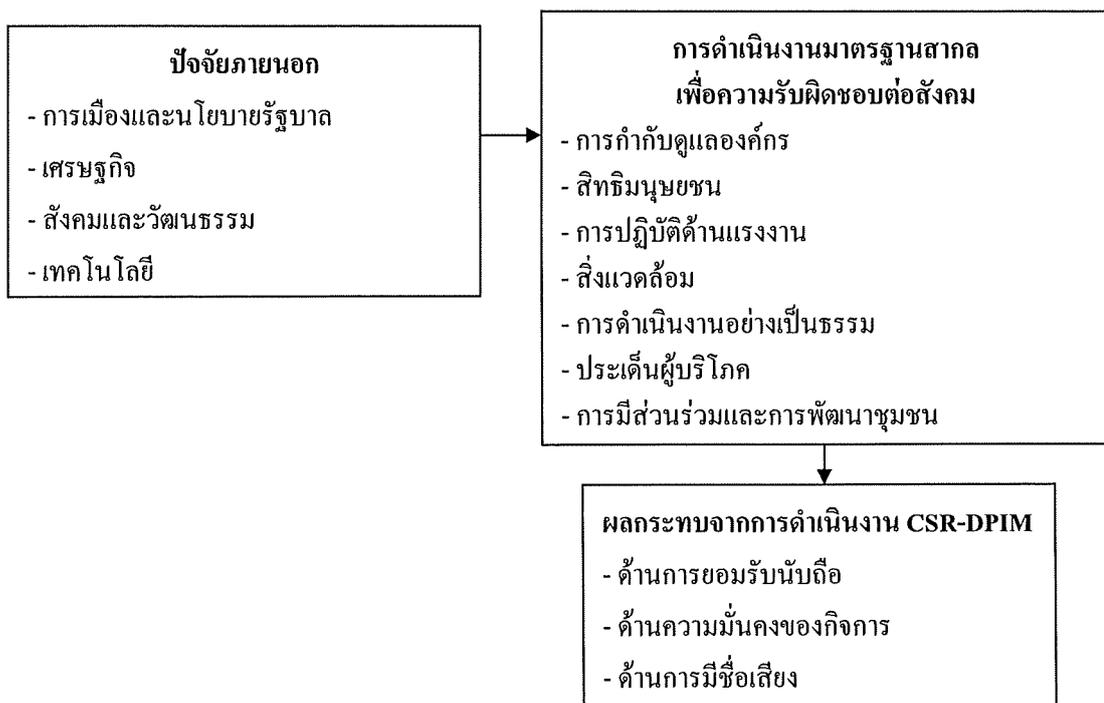
กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ในฐานะหน่วยงานกำกับดูแลกลุ่มอุตสาหกรรมแร่ ได้เล็งเห็นถึงความสำคัญของ CSR จึงจัดทำโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากล เพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM) ขึ้นมา เมื่อปี พ.ศ.2553 โดยใช้กรอบของมาตรฐาน ISO 26000 Guidance on Social Responsibility และนำไปส่งเสริมผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่ในการประยุกต์ใช้เพื่อเตรียมความพร้อมผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแร่ให้มีการดำเนินการความรับผิดชอบต่อสังคมตามแนวทางมาตรฐานสากล ซึ่งมาตรฐาน ISO 26000 ได้ผ่านกระบวนการพัฒนาจนประกาศใช้อย่างเป็นทางการเมื่อ 1 พฤศจิกายน 2553 ผู้ประกอบอุตสาหกรรมแร่จึงจำเป็นต้องรับทราบเพื่อยกระดับขีดความสามารถในการแข่งขัน สร้างความเชื่อมั่นและเป็นที่ยอมรับ โดยมีการอบรมให้ความรู้ความเข้าใจเกณฑ์มาตรฐานของกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ให้แก่สถานประกอบการที่เข้าร่วมโครงการและมอบประกาศนียบัตรให้แก่คณะทำงานของสถานประกอบการรวมทั้งมอบโล่ให้แก่สถานประกอบการที่มีผลการทวนสอบผ่านเกณฑ์ที่กำหนด (กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่, 2554)

ผู้วิจัยในฐานะข้าราชการกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ เห็นว่า หากสถานประกอบการอุตสาหกรรมแร่มีการดำเนินงานด้าน CSR ก็จะเป็นประโยชน์ต่อสถานประกอบการ จึงมีความสนใจที่จะศึกษาถึงผลกระทบจากการดำเนินงานของสถานประกอบการที่เข้าร่วมโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM) ที่ทางกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่จัดขึ้น เพื่อนำผลที่ได้จากการวิจัยไปเป็นแนวทางส่งเสริมให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่รายอื่นได้ทราบถึงประโยชน์จากการดำเนินงานด้าน CSR และเข้าร่วมโครงการ ซึ่งจะช่วยให้สถานประกอบการอุตสาหกรรมแร่ของประเทศไทยมีการพัฒนาและอยู่ร่วมกับชุมชนได้อย่างยั่งยืน

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาปัจจัยภายนอกที่มีผลต่อการดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคมของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่ในประเทศไทยที่เข้าร่วมโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM)
2. เพื่อศึกษาการดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคมของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่ในประเทศไทยที่เข้าร่วมโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM)
3. เพื่อศึกษาผลกระทบจากการดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคมของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่ในประเทศไทยที่เข้าร่วมโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM)

กรอบแนวคิดการวิจัย

วิธีการวิจัย

ผู้วิจัยได้ใช้รูปแบบการวิจัยเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพประกอบกัน ในเชิงปริมาณใช้วิธีการศึกษาเชิงสำรวจด้วยแบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการวิจัย ส่วนเชิงคุณภาพใช้วิธีการเก็บข้อมูลโดยการสัมภาษณ์เชิงลึก จากนั้นนำข้อมูลที่ได้มาสรุปและอภิปรายผล

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

1. การวิจัยเชิงปริมาณ ประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ คือ กลุ่มผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่ที่เข้าร่วมโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM) ตั้งแต่ปี พ.ศ.2553 ถึง พ.ศ.2558 จำนวน 70 ราย

2. การวิจัยเชิงคุณภาพ ทำการสัมภาษณ์เชิงลึกโดยมุ่งสัมภาษณ์ผู้เกี่ยวข้องกับโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM) ของหน่วยงานภาครัฐและสถานประกอบการ ซึ่งเป็นการสุ่มแบบเจาะจง คือ เจ้าหน้าที่กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ที่รับผิดชอบโครงการ จำนวน 2 คน และเจ้าหน้าที่ของสถานประกอบการที่รับผิดชอบโครงการ จำนวน 5 ราย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัยสำหรับงานวิจัยเชิงปริมาณ

การศึกษานี้ใช้แบบสอบถามในการศึกษาปัจจัยภายนอกที่มีผลต่อการดำเนินงาน การดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม และผลกระทบจากการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่ในประเทศไทยที่เข้าร่วมโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM) แบบสอบถามแบ่งออกเป็น 6 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 ข้อมูลด้านธุรกิจของสถานประกอบการ

ตอนที่ 3 ปัจจัยภายนอกที่มีผลต่อการดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม

ตอนที่ 4 การดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคมของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่

ตอนที่ 5 ผลกระทบจากการดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคมผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่

ตอนที่ 6 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเกี่ยวกับโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM)

2. การสัมภาษณ์ที่ใช้ในการวิจัยสำหรับงานวิจัยเชิงคุณภาพ

ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์โดยอิงตามวัตถุประสงค์งานวิจัยเป็นการสัมภาษณ์เชิงลึกในเรื่องความคิดเห็นโดยมีการตั้งประเด็นคำถามสำหรับผู้ถูกสัมภาษณ์ คือ เจ้าหน้าที่กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ และเจ้าหน้าที่ของสถานประกอบการที่รับผิดชอบโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM)

การสร้างเครื่องมือในการวิจัย

1. แบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัยสำหรับงานวิจัยเชิงปริมาณ

ขั้นที่ 1 สร้างแบบสอบถาม โดยศึกษาจากเอกสาร และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องต่างๆ

ขั้นที่ 2 นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นเสนออาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อตรวจสอบ ปรับปรุง แก้ไขให้ถูกต้อง มีกระบวนการพัฒนาและตรวจสอบคุณภาพ โดยสร้างคำถามตามกรอบประเด็นที่กำหนด และตรวจสอบคุณภาพด้านความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยผู้เชี่ยวชาญ

ขั้นที่ 3 ตรวจสอบความสอดคล้องของคำถามแต่ละข้อและความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โดยการนำแบบสอบถามไปตรวจสอบ ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามในแบบสอบถามกับจุดมุ่งหมายของการวิจัย (Index of Item-Objective Congruence: IOC) กับผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน การพิจารณาความสอดคล้องของข้อคำถามให้เป็นไปตามมาตรฐานการประเมินค่า 3 ระดับ โดยนำคำตอบของผู้เชี่ยวชาญของแต่ละท่านมาแปลผลคะแนน (ประสพชัย พสุนนท์, 2555: 226) ดังต่อไปนี้ ผู้เชี่ยวชาญมีความเห็นว่า สอดคล้อง กำหนดคะแนนเป็น +1 ผู้เชี่ยวชาญมีความเห็นว่า ไม่แน่ใจ กำหนดคะแนนเป็น 0 ผู้เชี่ยวชาญมีความเห็นว่า ไม่สอดคล้อง กำหนดคะแนนเป็น -1 นำคะแนนผลการประเมินจากผู้เชี่ยวชาญที่ได้ไปแทนค่าในสูตร เพื่อนำไปใช้คำนวณ หาค่าดัชนีความสอดคล้อง (index of consistency) ต่อไป ถ้าค่าดัชนีความสอดคล้องของคำถาม มีค่ามากกว่า 0.50 ถือว่าอยู่ในเกณฑ์ใช้ได้ แต่ค่าดัชนีความสอดคล้องของคำถามน้อยกว่า 0.50 ต้องนำข้อคำถามนั้นไปปรับปรุง จากการตรวจสอบความสอดคล้องโดยผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน พบว่า ทุกข้อคำถามมีค่ามากกว่า 0.5

ขั้นที่ 4 ทดสอบความเชื่อมั่น (Reliability) โดยจะนำแบบสอบถามไปทดลองใช้ (try out) กับสถานประกอบการที่ไม่เข้าร่วม โครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM) จำนวน 30 ราย หลังจากนั้นนำคำถามการดำเนินงานมาตรฐานสากล เพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม ไปหาค่าความเชื่อมั่น โดยวิธีสัมประสิทธิ์แอลฟา (Coefficient- α) ของครอนบัก (Cronbach's Alpha Coefficient) จากผลการวิเคราะห์ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่า 0.958 ซึ่งมีความเชื่อมั่นค่อนข้างสูง แล้วนำแบบสอบถามฉบับสมบูรณ์ไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

2. แบบสัมภาษณ์ที่ใช้ในการวิจัยสำหรับงานวิจัยเชิงคุณภาพ

สำหรับการสัมภาษณ์นั้น ได้จัดทำร่างแบบสัมภาษณ์โดยพิจารณาจากตัวแปรที่ศึกษา และได้นำไปปรึกษาอาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อปรับปรุงข้อคำถามให้ชัดเจนอีกครั้งตามเนื้อหาที่ทำการศึกษา

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. แหล่งข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Data)

เป็นข้อมูลที่ได้จากการเก็บรวบรวมแบบสอบถามจากกลุ่มประชากร ซึ่งเป็นสถานประกอบการที่เข้าร่วม โครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM) จำนวน 70 ราย ส่วนที่สองเป็นข้อมูลจากการสัมภาษณ์เจ้าหน้าที่กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ที่รับผิดชอบโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อ

สังคม (CSR-DPIM) จำนวน 2 คน และเจ้าหน้าที่ของสถานประกอบการที่รับผิดชอบโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM) จำนวน 5 ราย

2. แหล่งข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data)

รวบรวมเอกสารที่เกี่ยวข้องในงานวิจัยที่เกี่ยวข้องจากห้องสมุดของสถาบันการศึกษา รวมทั้งการค้นจากข้อมูลผ่านอินเทอร์เน็ต เพื่อรวบรวมข้อมูล สรุปผลเพื่อใช้อ้างอิงแนวคิดและทฤษฎีจากหนังสือต่างๆ

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถาม ดำเนินการโดยนำข้อมูลที่ได้นำที่กลงบนคอมพิวเตอร์ เพื่อทำการประมวลผล วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS (Statistical Package for the Social Sciences) สถิติที่ใช้ ได้แก่

1. สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics)

ใช้สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ในการอธิบายลักษณะทั่วไปของตัวอย่างและตัวแปรที่ศึกษา

2. การวิเคราะห์ความถดถอยพหุ (multiple regression analysis) เป็นการหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรตามและตัวแปรอิสระมากกว่าหนึ่งตัว เพื่อศึกษาว่าปัจจัยหรือตัวแปรตัวใดบ้างที่ส่งผลหรือมีความสัมพันธ์ต่อตัวแปรตาม และความสัมพันธ์นี้จะบอกให้ทราบว่าตัวแปรตามและตัวแปรอิสระมีความสัมพันธ์กันในระดับใด

สรุปผลการวิจัย

1. ข้อมูลทั่วไป

ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศชาย จำนวน 54 คน คิดเป็นร้อยละ 77.10 อายุระหว่าง 36 - 45 ปี จำนวน 31 คน คิดเป็นร้อยละ 44.30 มีการศึกษาระดับปริญญาตรี จำนวน 54 คน คิดเป็นร้อยละ 77.20 สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโท จำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 32.86 มีตำแหน่งเป็นผู้จัดการฝ่าย จำนวน 41 คน คิดเป็นร้อยละ 58.60 และดำรงตำแหน่งเป็นระยะเวลาต่ำกว่า 5 ปี จำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 38.60

2. ข้อมูลด้านธุรกิจของสถานประกอบการ

สถานประกอบการอุตสาหกรรมเมืองแร่ส่วนใหญ่มีขนาดกลาง (จำนวนพนักงาน 50 - 200 คน หรือมูลค่าสินทรัพย์ 50 - 200 ล้านบาท) จำนวน 54 กิจการ คิดเป็นร้อยละ 77.10 เป็นธุรกิจภายในประเทศ จำนวน 54 กิจการ คิดเป็นร้อยละ 77.10 ประเภทเหมืองแร่ จำนวน 33 กิจการ คิดเป็นร้อยละ 47.14 ดำเนินกิจการมาเป็นระยะเวลา 11-20 ปี จำนวน 36 กิจการ คิดเป็นร้อยละ 51.40 เป็นบริษัทของคนไทย จำนวน 61 กิจการ คิดเป็นร้อยละ 87.10 และไม่มีการส่งออกต่างประเทศ จำนวน 52 กิจการ คิดเป็นร้อยละ 74.30

3. ปัจจัยภายนอกที่มีผลต่อการดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม

ตารางที่ 1 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับปัจจัยภายนอกที่มีผลต่อการดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคมโดยรวม และรายด้าน

ปัจจัยภายนอกที่มีผลต่อการดำเนินงาน มาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม	μ	σ	แปลผล	ลำดับ
การเมืองและนโยบายรัฐบาล	4.02	0.46	มาก	2
เศรษฐกิจ	3.45	0.52	มาก	3
สังคมและวัฒนธรรม	4.19	0.47	มาก	1
เทคโนโลยี	3.23	0.63	ปานกลาง	4
รวม	3.72	0.35	มาก	

ระดับการประเมินปัจจัยภายนอกที่มีผลต่อการดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคมโดยรวม อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณารายด้านที่มีผลต่อการดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคมจากมากไปน้อย ได้แก่ สังคมและวัฒนธรรม การเมืองและนโยบายรัฐบาล เศรษฐกิจ อยู่ในระดับมาก และเทคโนโลยี อยู่ในระดับปานกลาง ตามลำดับ

4. การดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคมของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่

ตารางที่ 2 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับการประเมินการดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม โดยรวมและรายด้าน

การดำเนินงานมาตรฐานสากล เพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม	μ	σ	แปลผล	ลำดับ
การกำกับดูแลองค์กร	4.32	0.46	มากที่สุด	5
สิทธิมนุษยชน	4.12	0.48	มาก	7
การปฏิบัติด้านแรงงาน	4.33	0.53	มากที่สุด	3
สิ่งแวดล้อม	4.46	0.51	มากที่สุด	2
การดำเนินงานอย่างเป็นธรรม	4.47	0.50	มากที่สุด	1
ประเด็นผู้บริโภค	4.33	0.48	มากที่สุด	3
การมีส่วนร่วมและการพัฒนาชุมชน	4.18	0.59	มาก	6
รวม	4.32	0.39	มากที่สุด	

ระดับการประเมินการดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคมโดยรวม อยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อพิจารณารายด้านจากมากไปน้อย ได้แก่ การดำเนินงานอย่างเป็นธรรม สิ่งแวดล้อม ประเด็นผู้บริโภค การปฏิบัติด้านแรงงาน และการกำกับดูแลองค์กรอยู่ในระดับมากที่สุด การมีส่วนร่วมและการพัฒนาชุมชน และสิทธิมนุษยชน อยู่ในระดับมาก ตามลำดับ

5. ผลกระทบจากการดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม
 ตารางที่ 3 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับการประเมินผลกระทบจากการดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม โดยรวมและรายด้าน

ผลกระทบจากการดำเนินงานมาตรฐานสากล เพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม	μ	σ	แปลผล	ลำดับ
การยอมรับนับถือ	4.14	0.34	มาก	3
ความมั่นคงของกิจการ	4.20	0.42	มาก	2
การมีชื่อเสียง	4.24	0.36	มากที่สุด	1
รวม	4.20	0.32	มาก	

ระดับการประเมินผลกระทบจากการดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม โดยรวม อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อย ได้แก่ การมีชื่อเสียง อยู่ในระดับมากที่สุด ความมั่นคงของกิจการ และการยอมรับนับถือ อยู่ในระดับมาก ตามลำดับ

6. การทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐานที่ 1 ปัจจัยภายนอกส่งผลกระทบต่อการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่ในประเทศไทยที่เข้าร่วม โครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM)

ตารางที่ 4 การวิเคราะห์การถดถอยแบบพหุคูณของปัจจัยภายนอกที่ส่งผลกระทบต่อการดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม โดยรวม (Y)

ปัจจัย	B	Beta	t	Sig.
ค่าคงที่	2.703		6.937	0.000**
สังคมและวัฒนธรรม (X3)	0.261	0.314	2.751	0.008**
เทคโนโลยี (X4)	0.161	0.261	2.281	0.026*
F = 9.485	Sig. = 0.000	Durbin-Watson = 2.186		
R = 0.470	R² = 0.221	Adjust R² = 0.197	S.E._{est} = 0.35019	

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05, ** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตัวแปรที่มีผลต่อการดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม โดยรวม (Y) จำนวน 2 ตัวแปรและเมื่อพิจารณาจากค่า Beta ซึ่งแสดงถึงอิทธิพลปัจจัยภายนอกที่ส่งผลกระทบต่อ การดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม โดยรวม (Y) พบว่าทุกด้านส่งผลในทิศทางบวก เรียงตามระดับอิทธิพลจากมากไปน้อย ได้แก่ สังคมและวัฒนธรรม (X3) และเทคโนโลยี (X4) ตามลำดับ สามารถพยากรณ์การดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม โดยรวม (Y1) ด้วยค่า สหสัมพันธ์พหุคูณที่ปรับแก้ (Adjusted R²) มีค่า 0.197 หรือคิดเป็นร้อยละ 19.7

สมมติฐานที่ 2 การดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคมส่งผลต่อผลกระทบจากการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่ในประเทศไทยที่เข้าร่วมโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM)

ตารางที่ 5 การวิเคราะห์การถดถอยแบบพหุคูณของการดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคมที่ส่งผลต่อผลกระทบจากการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่ในประเทศไทยที่เข้าร่วมโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM) โดยรวม (Z)

ปัจจัย	B	Beta	t	Sig.
ค่าคงที่	3.548		13.180	0.000**
การมีส่วนร่วมและการพัฒนาชุมชน (Y7)	0.155	0.283	2.429	0.018*
F = 5.901 Sig. = 0.018 Durbin-Watson = 1.716				
R = 0.283 R² = 0.080 Adjust R² = 0.066 S.E._{est} = 0.31368				

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05, ** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตัวแปรที่มีผลต่อผลกระทบจากการดำเนินงาน CSR-DPIM โดยรวม (Z) จำนวน 1 ตัวแปร คือ การมีส่วนร่วมและการพัฒนาชุมชน (Y7) เมื่อพิจารณาจากค่า Beta พบว่าส่งผลในทิศทางบวก สามารถพยากรณ์ผลกระทบจากการดำเนินงาน CSR-DPIM โดยรวม (Z) ด้วยค่าสหสัมพันธ์พหุคูณที่ปรับแก้ (Adjusted R2) มีค่า 0.066 หรือคิดเป็นร้อยละ 6.6

7. ผลการสัมฤทธิ์

7.1. สาเหตุที่สถานประกอบการสมัครเข้าร่วมโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM) ได้แก่

- ข้อกำหนดทางกฎหมายที่คล้ายเป็นการบังคับทางอ้อมให้สถานประกอบการต้องดำเนินการ เพื่อให้สอดคล้องกับนโยบายของรัฐบาล

- เพื่อสนองต่อนโยบายและความมุ่งมั่นของบริษัทและผู้บริหาร ซึ่งมีการดำเนินการสร้างค่านิยมร่วม โดยส่วนใหญ่บริษัทมีการดำเนินการที่มีพื้นฐานใกล้เคียงกับ CSR อยู่แล้ว

7.2. กิจกรรม CSR ที่ทางสถานประกอบการดำเนินการนั้นส่วนใหญ่จะมุ่งเน้นในด้านสิ่งแวดล้อม โดยการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่มีต่อชุมชน ได้แก่

- กิจกรรมด้านชุมชนและสังคม ให้ความช่วยเหลือสนับสนุนชุมชนและสังคม เช่น ส่งเสริมพัฒนาอาชีพให้กับชุมชน ส่งเสริมการศึกษาด้วยการมอบทุนการศึกษา และอุปกรณ์การเรียนการสอน จัดกิจกรรมเสริมความรู้ต่างๆ ให้แก่ นักเรียน นักศึกษา จัดตั้งหน่วยตรวจสุขภาพเคลื่อนที่บริการประชาชน จัดตั้งโครงการจิตอาสาเพื่อให้พนักงานได้ทำคุณประโยชน์กลับคืนสู่สังคม

7.3. ประโยชน์ที่ทางสถานประกอบการได้รับจากโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM) แบ่งเป็น 2 ส่วน คือ

ประโยชน์ทางตรง คือ ความเห็นต่อการอนุญาต การต่ออายุใบอนุญาต โดยจะได้สิทธิประโยชน์ในการพิจารณาเป็นลำดับแรก

ประโยชน์ทางอ้อม คือ การได้รับความร่วมมือจากชุมชนสามารถประกอบกิจการได้นานโดยไม่มีปัญหากับชุมชน และการดำเนินธุรกิจมีความยั่งยืน สถานประกอบการได้รับการยอมรับจากสังคมและมีภาพลักษณ์ที่ดี ทำให้พัฒนาความสัมพันธ์ระหว่างสถานประกอบการและชุมชนรอบข้างสถานประกอบการให้มีความสัมพันธ์ที่ดีขึ้น เกิดความน่าเชื่อถือต่อลูกค้า ซึ่งส่งผลต่อความมั่นคงของบริษัท

7.4. ความสำเร็จของโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM) ที่เห็นเป็นรูปธรรม คือ ชุมชนมีทัศนคติที่ดีขึ้นต่ออุตสาหกรรมแร่ โดยมีการสำรวจความพึงพอใจของประชาชนในพื้นที่ในพื้นที่โครงการบางพื้นที่

7.5. ปัจจัยที่ทำให้การดำเนินการของโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM) ประสบผลสำเร็จ ได้แก่

- สถานประกอบการให้ความร่วมมือในการดำเนินโครงการ CSR อย่างจริงจังและต่อเนื่อง
- นโยบายด้าน CSR ของกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ มีความชัดเจนทั้งในด้านการอนุญาต การกำกับดูแลการประกอบการ และการฟื้นฟูสิ่งแวดล้อมที่มีกระบวนการด้าน CSR เข้าไปมีส่วนร่วมตลอด

- ความรู้ความสามารถของที่ปรึกษาโครงการในการให้คำแนะนำในการนำ CSR มาประยุกต์ใช้ในองค์กร

7.6. ปัญหาและอุปสรรคที่เกิดขึ้นในการดำเนินโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM) ได้แก่

- งบประมาณของกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่มีไม่เพียงพอในการสนับสนุนสถานประกอบการอย่างเต็มที่ ทำให้การดำเนินโครงการมีจำนวนสถานประกอบการเข้าร่วมน้อยกว่าเป้าหมายที่ตั้งไว้ใน 5 ปีแรก

- ผู้ประกอบการส่วนใหญ่จัดกิจกรรมลักษณะการบริจาคมากกว่าการดำเนินการอย่างอื่น

7.7. ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

- การดำเนินโครงการ CSR-DPIM ควรมีการเปลี่ยนภาพลักษณ์หรือเจตนาธรรมณ์ให้กับผู้ที่มีส่วนได้ส่วนเสีย ให้เกิดความเข้าใจในเจตนาธรรมณ์ที่แท้จริงและการสร้างคุณค่าร่วมกันในสังคม

- ควรจัดให้มีการตรวจประเมิน (Audit) ระบบต่อเนื่องทุกปีเหมือนกับระบบอื่นๆ

- ควรมีการจัดอบรมให้ความรู้แก่ชุมชนเพื่อให้ทราบถึงวัตถุประสงค์ของโครงการความรับผิดชอบต่อสังคมว่ามีการดำเนินในลักษณะความร่วมมือกับการพัฒนาไม่ใช่การบริจาคเพื่อภาพลักษณ์

อภิปรายผล

1. ปัจจัยภายนอกที่มีผลต่อการดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคมโดยรวม อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณารายด้านที่มีผลต่อการดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคมจากมากไปน้อย ได้แก่ สังคมและวัฒนธรรม การเมืองและนโยบายรัฐบาล เศรษฐกิจ อยู่ในระดับมาก และเทคโนโลยี อยู่ในระดับปานกลาง ตามลำดับ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของสุเมธ กาญจนพันธุ์ (2551) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องกลยุทธ์การบริหารจัดการด้านความรับผิดชอบต่อสังคมขององค์กรธุรกิจ พบว่า องค์กรธุรกิจบางองค์กรก็ยังไม่ได้มีการดำเนินงานในด้านที่ครอบคลุมทั้ง 3 มิติ ได้แก่ มิติด้านเศรษฐกิจ มิติด้านสังคม และมิติด้านสิ่งแวดล้อม โดยจะมุ่งเน้นใน 2 มิติเป็นหลัก คือมิติด้านสังคม และสิ่งแวดล้อม

2. การดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคมโดยรวม อยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อพิจารณารายด้านจากมากไปน้อย ได้แก่ การดำเนินงานอย่างเป็นธรรม สิ่งแวดล้อม ประเด็นผู้บริโภค การปฏิบัติด้านแรงงาน และการกำกับดูแลองค์กรอยู่ในระดับมากที่สุด ตามลำดับ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของมนตรี เลิศสกุลเจริญ (2547) ได้ศึกษาแนวทางการพัฒนาความรับผิดชอบต่อสังคมขององค์กรธุรกิจภาคอุตสาหกรรมในจังหวัดนนทบุรี พบว่า ทิศนะของผู้บริหารให้ความสำคัญในการจัดกิจกรรมความรับผิดชอบต่อสังคมในด้านสุขภาพอนามัย สิ่งแวดล้อม สิทธิผู้บริโภค และวัฒนธรรมอยู่ในระดับมาก โดยจัดให้มีกิจกรรมหรือการบริการเพื่อสังคมในด้านการบริจาคเงินหรือสิ่งของในงานสาธารณกุศล แต่ทิศนะด้านการพัฒนาชุมชนและการศึกษาอยู่ในระดับปานกลาง และยังคงสอดคล้องกับงานวิจัยของโกวิท สวัสดิ์มงคล (2550) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องความรับผิดชอบต่อสังคมด้านการแก้ไขปัญหาหาลพิษ สิ่งแวดล้อมของผู้ประกอบการรถเอกชนร่วมบริการ ขสมก. พบว่า ผู้ประกอบการมีความคิดเห็นต่อแนวคิดความรับผิดชอบต่อสังคมด้านสิ่งแวดล้อม ภาพรวมอยู่ในระดับมาก ส่วนลักษณะการดำเนินธุรกิจรกร่วมที่เป็นการแก้ไขปัญหา ภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง และความต้องการสนับสนุนเพื่อเสริมสร้างความรับผิดชอบต่อสังคมกรณีการแก้ไขปัญหาหาลพิษสิ่งแวดล้อม ภาพรวมอยู่ในระดับมาก

3. ผลกระทบจากการดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคมโดยรวม อยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อพิจารณารายด้านจากมากไปน้อย ได้แก่ การมีชื่อเสียง อยู่ในระดับมากที่สุด ความมั่นคงของกิจการ และการยอมรับนับถือ อยู่ในระดับมาก ตามลำดับ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของสถาบันธุรกิจเพื่อสังคม (2551) ได้กล่าวไว้ว่า ถึงแม้ว่าองค์กรจะต้องใช้งบประมาณจำนวนไม่น้อยในการทำ CSR แต่ CSR นั้นเป็นเครื่องมือหนึ่งที่ทำให้ลูกค้าเกิดความจงรักภักดีในตราสินค้า ซึ่งทำให้รายได้ขององค์กรเพิ่มขึ้นอย่างยั่งยืน อาจเรียกได้ว่าธุรกิจนั้น ๆ ได้รับอนุญาตจากสังคมเพื่อดำเนินกิจการ และสอดคล้องกับโอเคเนชั่น (2551) ได้กล่าวไว้ว่า CSR สามารถสร้างคุณประโยชน์ในหลายด้านให้เกิดแก่ธุรกิจ เช่น การสร้างความน่าเชื่อถือให้กับธุรกิจ โดยจากงานวิจัยของมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ดพบว่า ความน่าเชื่อถือและความสามารถในการประกอบการของบริษัทนั้นมีความเชื่อมโยงกันส่งผลต่อยอดขายและการเจริญเติบโตของการจ้างงานให้มากขึ้นเนื่องจากการทำ CSR ช่วยสร้างภาพลักษณ์ในด้านที่ติดต่อสังคมจึงเป็นภูมิคุ้มกันที่ดีของบริษัทเมื่อถึงคราววิกฤติเกิดกับบริษัท

4. การวิเคราะห์ปัจจัยภายนอกส่งผลต่อการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่ในประเทศไทยที่เข้าร่วม โครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM) พบว่า สังคมและวัฒนธรรม และเทคโนโลยี ส่งผลต่อการดำเนินงานในทิศทางบวกเรียงตามระดับอิทธิพลจากมากไปน้อย สามารถพยากรณ์การดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคมโดยรวม ได้ร้อยละ 19.7 ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของวิริสุตา ศิริวงศ์ ณ อยุธยา (2548) ได้ศึกษาเรื่องความรับผิดชอบต่อสังคมในองค์การธุรกิจไทย กรณีศึกษา บริษัท โตโยต้า มอเตอร์ ประเทศไทย จำกัด โดยปัจจัยที่เป็นแรงผลักดันคือ ปัจจัยภายในปัจจัยภายนอกองค์การ ลักษณะกิจกรรมความรับผิดชอบต่อสังคมมี 3 รูปแบบ คือ Corporate-driven CSR, Social-driven CSR และทั้ง 2 แบบรวมกัน และองค์ประกอบกิจกรรมความรับผิดชอบต่อสังคมต้องทำทั้งมิติภายในและมิติด้านนอก สำหรับการออกแบบและพัฒนากิจกรรมความรับผิดชอบต่อสังคม

5. การวิเคราะห์การดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคมที่ส่งผลต่อผลกระทบจากการดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม พบว่า การมีส่วนร่วมและการพัฒนาชุมชน ส่งผลต่อผลกระทบจากการดำเนินงานมาตรฐานสากลในทิศทางบวก สามารถพยากรณ์ผลกระทบจากการดำเนินงาน CSR-DPIM โดยรวม (Z) ได้ร้อยละ 6.6 ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของภรณ์ วงศ์จันทร์ (2552) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องความรับผิดชอบต่อสังคมของภาคธุรกิจด้านสังคมและสิ่งแวดล้อม กรณีศึกษา เครือซีเมนต์ไทย พบว่าการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคมและสิ่งแวดล้อมเป็นการดำเนินธุรกิจควบคู่กับการเสริมสร้างความเจริญก้าวหน้าอย่างยั่งยืนให้กับชุมชน อีกทั้งยังเป็นการพัฒนาชุมชนและสังคม ในด้านการดูแลรักษาสิ่งแวดล้อมที่ได้รับผลกระทบจากการดำเนินกิจกรรมต่างๆ ขององค์กร

6. การเข้าร่วม โครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM) มีสาเหตุจากสถานประกอบการต้องดำเนินการ เพื่อให้สอดคล้องกับนโยบายของรัฐบาล และเพื่อสนองต่อนโยบายของบริษัทและผู้บริหาร ซึ่งมีการดำเนินการสร้างค่านิยมร่วมโดยส่วนใหญ่บริษัทมีการดำเนินการที่มีพื้นฐานใกล้เคียงกับ CSR อยู่แล้ว ประกอบกับนโยบายด้าน CSR ของกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ มีความชัดเจน ทั้งในด้านการอนุญาต การกำกับดูแล การประกอบการ และการฟื้นฟูสิ่งแวดล้อมที่มีกระบวนการด้าน CSR เข้าไปมีส่วนร่วมตลอด ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของจณิน เอี่ยมสะอาด (2550) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องรูปแบบและการสื่อสารการดำเนินธุรกิจอย่างรับผิดชอบต่อสังคมขององค์กรธุรกิจไทย พบว่าองค์กรธุรกิจไทยมีนโยบายที่สอดคล้องกับแนวทางการดำเนินธุรกิจอย่างมีความรับผิดชอบต่อสังคม โดยมีการกำหนดไว้เป็นหลักฐานอย่างชัดเจนและยึดถือปฏิบัติกันมาตั้งแต่เริ่มกิจการซึ่งอาจจะแตกต่างกันตามชื่อที่เรียก และรายละเอียดต่างๆ และสอดคล้องกับงานวิจัยของวิริสุตา ศิริวงศ์ ณ อยุธยา (2548) ได้ศึกษาเรื่องความรับผิดชอบต่อสังคมในองค์การธุรกิจไทย กรณีศึกษา บริษัท โตโยต้า มอเตอร์ประเทศไทย จำกัด พบว่า องค์กรมีการกำหนดนโยบายและเป้าหมายความรับผิดชอบต่อสังคม เป็นส่วนหนึ่งของนโยบายและปรัชญาขององค์กรและกระจายไปยังพนักงานระดับให้มีส่วนร่วม และมีความตระหนัก

ข้อเสนอแนะ

1. กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ สามารถนำข้อมูลที่ได้จากการวิจัยในครั้งนี้ไปกำหนดเป็นนโยบาย และประชาสัมพันธ์ถึงประโยชน์และผลที่ได้รับให้สถานประกอบการได้รับทราบ และสมัครเข้าร่วมโครงการซึ่งจะเป็นผลให้สถานประกอบการมีมาตรฐาน และไม่มีปัญหาข้อร้องเรียนสามารถอยู่ร่วมกับสังคมได้อย่างยั่งยืน อันจะส่งผลดีต่อกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ในด้านการกำกับดูแลสถานประกอบการให้ง่ายขึ้น

2. กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ควรพิจารณาสนับสนุนในส่วนของงบประมาณให้กับผู้ประกอบการใหม่ โดยวิเคราะห์ในรายละเอียดของการใช้จ่ายในอดีต ร่วมกับการใช้จ่ายในอนาคต เพื่อเป็นการกำหนดเป้าหมายของโครงการในอนาคตให้สามารถรองรับผู้ที่สนใจเข้าร่วมโครงการได้ทั้งหมด

3. การเข้าร่วมโครงการของสถานประกอบการจะทำให้ ได้รับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการทำกิจกรรม CSR ที่ถูกต้องจากที่ปรึกษาโครงการ ซึ่งสามารถนำไปใช้แล้วทำให้องค์กรอยู่ร่วมกับสิ่งแวดล้อมและชุมชนได้อย่างยั่งยืน สร้างชื่อเสียง การเป็นที่ยอมรับ ตลอดจนการยอมรับนับถือจากลูกค้าและชุมชน

4. ปัจจัยภายนอกที่มีผลต่อการดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคมน้อยที่สุดคือ เทคโนโลยี เนื่องจากเทคโนโลยีมีความสำคัญมากในการทำธุรกิจในยุคปัจจุบันและในอนาคต ดังนั้นในการดำเนินธุรกิจอย่างน้อยผู้ประกอบการควรมีเทคโนโลยีขั้นพื้นฐาน ติดตาม เรียนรู้ และพยายามเข้าถึงเทคโนโลยีใหม่ๆ ซึ่งจะมีประโยชน์ในการพัฒนาธุรกิจ ในเรื่องของการติดต่อสื่อสาร และประชาสัมพันธ์

5. การดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคมด้านสิทธิมนุษยชน มีระดับการประเมินน้อยที่สุด ดังนั้นผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแร่ ควรเคารพต่อสิทธิมนุษยชนในระดับสากล ที่สามารถนำไปปรับใช้ได้ในทุกประเทศ ทุกวัฒนธรรม และทุกสถานการณ์ ในสถานการณ์ที่สิทธิมนุษยชนไม่ได้ถูกปกป้อง องค์กรควรจัดการให้เกิดการเคารพสิทธิมนุษยชนอย่างถูกต้อง และหลีกเลี่ยงการที่ได้มาซึ่งผลประโยชน์จากสถานการณ์เหล่านั้น ในสถานการณ์ที่กฎหมายในประเทศหรือการดำเนินงานไม่ได้มีการปกป้องสิทธิมนุษยชน อย่างเหมาะสม ให้ยึดถือหลักการเคารพต่อแนวปฏิบัติสากล

6. ผลกระทบจากการดำเนินงานมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม ด้านการยอมรับนับถือ มีระดับการประเมินน้อยที่สุด ดังนั้นผู้ประกอบการต้องไม่ประกอบกิจการใด ๆ ใ้บุคคลอื่น และสังคมต้องเสียหายไปด้วย รวมทั้งต้องเอื้อประโยชน์ให้แก่สังคมโดยรวม เพื่อให้ประชาชนมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น การแสดงออกถึงความรับผิดชอบต่อสังคมยังเป็นการแสดงออกถึงพฤติกรรมองค์กรต่อสังคมภายนอก อันเป็นการสร้างภาพลักษณ์ที่ดีต่อองค์กรธุรกิจเอง จึงทำให้เกิดทัศนคติที่ดีต่อองค์กรจนเป็นผลทำให้เกิดการยอมรับจากสังคมเอง อันจะส่งผลถึงการดำเนินการที่ยั่งยืน และอยู่ร่วมกันในสังคมได้อย่างปกติสุข

รายการอ้างอิง

- กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่. (2554). มาตรฐานความรับผิดชอบต่อสังคมของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแร่. กรุงเทพมหานคร: สถาบันรับรองมาตรฐานไอเอสโอ.
- โกวิทย์ สวัสดิ์มงคล. (2550). “ความรับผิดชอบต่อสังคมด้านการแก้ไขปัญหามลพิษสิ่งแวดล้อมของผู้ประกอบการรถเอกชนร่วมบริการ ขสมก.” วิทยานิพนธ์สังคมสงเคราะห์ศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการบริหารและนโยบายสวัสดิการสังคม คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- จณิน เอี่ยมสะอาด. (2550) “รูปแบบและการสื่อสารการดำเนินธุรกิจอย่างรับผิดชอบต่อสังคมขององค์กรธุรกิจไทย.” วิทยานิพนธ์วารสารศาสตรมหาบัณฑิต คณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- นิภา วิริยะพัฒน์. (2552). ก้าวทันกระแส CSR ความพร้อมสู่มาตรฐาน ISO 26000. วารสารวิชาการ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย ปีที่ 29 ฉบับที่ 3 เดือนกรกฎาคม - กันยายน 2552
- ประสพชัย พสุนนท์. (2555). การวิจัยการตลาด. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ท็อป.
- พิพัฒน์ ยอดพฤติการ. (2555). CSR กับการพัฒนาที่ยั่งยืน. วารสารเศรษฐศาสตร์สุโขทัยธรรมมาธิราช, ปีที่ 6 ฉบับที่ 2 เดือนมีนาคม 2555, หน้า 3.
- ภารณ วงศ์จันทร์. (2552) “ความรับผิดชอบต่อสังคมของภาคธุรกิจด้านสังคมและสิ่งแวดล้อม:กรณีศึกษา เครือซีเมนต์ไทย.” สารนิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาพัฒนาสังคม คณะพัฒนาสังคมและสิ่งแวดล้อม สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- มนตรี เลิศสกุลเจริญ. (2547) “แนวทางการพัฒนาความรับผิดชอบต่อสังคมขององค์กรธุรกิจภาคอุตสาหกรรมในจังหวัดนนทบุรี.” วิทยานิพนธ์สังคมสงเคราะห์ศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการบริหารและนโยบายสวัสดิการสังคม คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- วิริศดา ศิริวงศ์ ณ อยุธยา. (2550). “ความรับผิดชอบต่อสังคมในองค์การธุรกิจไทย กรณีศึกษา: บริษัท โตโยต้า มอเตอร์ ประเทศไทย จำกัด.” ภาคนิพนธ์คณะพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์
- สถาบันธุรกิจเพื่อสังคม. (2551). เข้มทิศธุรกิจเพื่อสังคม. (กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ ไอคอนพรีนติ้ง), หน้า 5-6
- สุเมธ กาญจนพันธุ์. (2551) “กลยุทธ์การบริหารจัดการด้านความรับผิดชอบต่อสังคมขององค์กรธุรกิจ.” วิทยานิพนธ์นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการประชาสัมพันธ์ คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ไอเคเนชั่น. (2551). CSR สำคัญอย่างไรต่อการดำเนินธุรกิจอย่างยั่งยืน. [ออนไลน์]. เข้าถึงเมื่อ 20 พฤศจิกายน 2558 เข้าถึงได้จาก <http://www.oknation.net/blog/kriengsak/2008/01/08/entry-1>